

Τα καλύτερα παραμύθια στα ελληνικά!

**Η Πριγκίπισσα Σταλαχτίτα Και Το Μαγικό Λουλούδι,
της Σοφίας Κουμαριανού**

Η Πριγκίπισσα Σταλαχτίτα Και Το Μαγικό Λουλούδι

Μια φορά κι έναν καιρό, στην αυλή της πριγκίπισσας Σταλαχτίτας, στο μακρινό βασίλειο της, στο μακρινό νησί της πριγκιπικής Αυτοκρατορίας, του μακρινού Ενάτου διαδόχου της γενιάς των γαλαζοαίματων Χρίκι, ζούσε η Αυτού Μεγαλειότης της Πριγκίπισσας Σταλαχτίτας και οι Ενενήντα Εννέα πιστοί της υπηρέτες.

Η πριγκίπισσα Σταλαχτίτα ήταν μια όμορφη, μα ιδιαίτερα εκκεντρική Πριγκίπισσα. Κακομαθημένη και ιδιότροπη, παραβίαζε συνεχώς το Πριγκιπικό Πρωτόκολλο Καλής Συμπεριφοράς και άλλαζε το χρώμα των μακριών μαλλιών της ανάλογα με τη διάθεσή της.

Οι Νόμοι του Πριγκιπικού Πρωτοκόλλου Καλής Συμπεριφοράς δεν ήταν για να μην τους δίνεις σημασία. Ήταν αυστηροί και πολλές φορές πολύ πολύ σοβαροί. Τόσο σοβαροί που όταν οι υπήκοοι της Πριγκίπισσας τούς διάβαζαν τρέμαν από φόβο και δεν μπορούσαν να μιλήσουν.

-«Και ποιός τους δίνει σημασία», έλεγε γελώντας δυνατά η Πριγκίπισσα κάθε φορά που οι φύλακες των Νόμων του Πρωτοκόλλου της έλεγαν να σοβαρευτεί.

-«Δε δίνω δεκάρα», έλεγε η πεισματάρη Πριγκίπισσα όταν οι φύλακες των Νόμων της έλεγαν πως αν δεν συμμορφωθεί, όχι μόνο ο λαός της αλλά και οι Πολυαγαπητές-Αγαπημένες Πριγκίπισσες των γειτονικών βασιλείων θα θυμώσουν μαζί της και θα ζητήσουν την τιμωρία της. Εάν συνέχιζε έτσι, ο δικαστής των Πριγκίπισσών θα την δικάζε και θα απαιτούσε να σταματήσει να είναι η Πριγκίπισσα του βασιλείου. Έτσι, θα συνέχιζε να ζει σαν ένα απλό κορίτσι, μακριά όμως από την χώρα της. Αυτή ήταν η τιμωρία.

-«Είμαι Πριγκίπισσα και κάνω ό,τι εμένα μου αρέσει» έλεγε συνεχώς και το πρόσωπό της γινόταν πάντα σοβαρό.

ΟΙ ΔΕΚΑ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΚΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΩΝ.

1

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΠΑΝΤΑ ΝΑ ΤΡΩΝΕ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ.

ΝΑ ΛΕΝΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ,

ΝΑ ΜΗΝ ΤΡΩΝΕ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΑΝΟΙΧΤΟ.

2

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΥΓΕΝΙΚΕΣ.

ΝΑ ΜΗ ΦΩΝΑΖΟΥΝ ΔΥΝΑΤΑ

ΚΙ Ν'ΑΚΟΥΝ Μ'ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΤΤΑ.

3

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ Ν'ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΧΡΩΜΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ, ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΕΛΕΙΕΣ ΚΑΙ ΣΟΒΑΡΕΣ
ΣΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ.

4

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΣΕΒΑΣΜΟ,
Ν'ΑΚΟΥΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΝ ΚΑΗΜΟ,
ΝΑ ΧΟΡΕΥΟΥΝΕ ΣΙΓΑ
ΝΑ ΠΑΤΑΝ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΑΝ ΞΩΤΙΚΑ.

5

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΠΙΟ ΣΚΛΗΡΕΣ.
Ν'ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝΕ ΣΑΝ ΝΑ' ΝΑΙ ΜΑΧΗΤΕΣ.
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΝΟΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥΣ
ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ ΚΑΘΕΤΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ.

6

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΕΣ.
ΝΑ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΑΛΛΕΣ ΑΡΕΤΕΣ.
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΕΒΟΝΤΑΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΠΟΥ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥΣ.

7

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΠΟΙΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ.
ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΚΑΙ ΧΟΡΟ
ΜΑ ΝΑ ΣΤΡΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΤΟΥΣ ΚΑΘΕ ΠΡΩΙΝΟ.

8

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝΕ ΠΟΛΥ.

ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ, ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ, ΜΠΑΛΕΤΟ ΚΑΙ ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ.

ΟΣΟ ΠΑΝΕ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΝΑ ΠΑΙΡΝΟΥΝΕ ΠΑΝΤΑ ΤΟΥΣ ΠΙΟ
ΚΑΛΟΥΣ ΒΑΘΜΟΥΣ.

ΚΙ ΟΤΑΝ ΤΕΛΕΙΩΣΟΥΝ ΑΠ'ΑΥΤΟ

ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ

ΣΑΝ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΤΕ ΑΡΚΕΤΟ.

9

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΣΕ ΑΞΙΕΣ ΚΑΙ
ΙΔΑΝΙΚΑ.

ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΝ Ν'ΑΦΗΝΟΥΝ ΠΙΣΩ ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΛΕΦΤΑ.

Η ΑΓΑΠΗ ΝΑ ΤΙΣ ΟΔΗΓΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ.

ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΣΤΟ ΚΑΛΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΟΛΑ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ.

10

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ ΕΧΟΥΝ ΡΟΥΧΑ ΠΟΛΛΑ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΑΝΤΙΑ ΠΟΛΥ ΞΕΧΩΡΙΣΤΑ.

ΕΧΟΥΝ ΒΟΗΘΟΥΣ ΠΟΥ ΤΙΣ ΝΤΥΝΟΥΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΥΝ, ΠΑΝΤΑ
ΤΙΣ ΒΟΗΘΟΥΝ

ΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΠΑΝΤΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΕΒΟΝΤΑΙ, ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΟΥΝ

ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΜΑ ΠΟΤΕ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΓΕΛΟΥΝ.

Έτσι λοιπόν, η καλή μα περίεργη Πριγκίπισσα Σταλαχτίτα δεν άκουγε ποτέ αυτά που της έλεγαν και άλλαζε το χρώμα των μαλλιών της όταν πίστευε πως ταίριαζαν με την διάθεσή της.

Όταν ήταν καλοδιάθετη, τα μαλλιά της ήταν ροζ, ενώ όταν εκνευριζόταν και η μέρα της δεν πήγαινε καλά, το καταλάβαιναν όλοι και σιωπούσαν, από το βαθύ, σκοτεινό, μαύρο χρώμα που στόλιζε τα μακριά, πυκνά, λαμπερά μαλλιά της.

Ξαφνικά λοιπόν μία μέρα, που το λευκό πανέμορφο πρόσωπό της φωτιζόταν και στολιζόταν από το δυνατό και όμορφο ροζ χρώμα των μακριών μαλλιών της, φώναξε στην αίθουσα του θρόνου τον καλό και πιστό της κηπουρό Ισίδωρο για να μοιραστεί μαζί του μία σκέψη της και να του δώσει μία ιδέα.

- «Ισίδωρε, καλέ και πιστέ μου υπηρέτη, ξέρεις πόσο αγαπώ τα λουλούδια, έτσι δεν είναι; Τώρα λοιπόν που το αγαπημένο μου καλοκαίρι πλησιάζει, σε διατάζω να φυτέψεις στο μικρό, ξεχασμένο παρτεράκι, του δέκατου πέμπτου τεταρτημόριου του τεράστιου κήπου του παλατιού, σαράντα και ένα όμορφα, κατακόκκινα τριαντάφυλλα».

- «Ισίδωρε, πρόσεχε, είναι πολύ σημαντικό», του είπε με αυστηρότητα. «Επιθυμώ οι σπόροι να είναι ακριβώς σαράντα και ένας. Ούτε ένας παραπάνω, ούτε ένας λιγότερος, γιατί αυτές τις μέρες, σαράντα και μία σκέψεις απασχολούν το μυαλό μου. Έτσι, θέλω να είναι τόσα και τα κατακόκκινα, όμορφα τριαντάφυλλα μου, για να μου φτιάχνουν τη διάθεση με την ομορφιά τους και να ξεκουράζουν το μυαλό μου από όλες αυτές τις σκέψεις που το βασανίζουν, τώρα που είναι πολύ απασχολημένο».

- «Θέλω ακόμα, να τα φυτέψεις σε αυτό το συγκεκριμένο σημείο του κήπου μου που σου είπα, γιατί από εκεί και μόνο από εκεί μπορώ να τα βλέπω από την κάμαρα του ψηλού μου πύργου, όταν είμαι πλαγιασμένη και κοιτώ προς τα έξω».

Και συνέχισε με τόνο αυστηρό:

- «Εάν δεν με ευχαριστούν», είπε, «η δυσαρέσκειά μου θα είναι τόσο μεγάλη, που όχι μόνο θα σε διατάξω να τα καταστρέψεις, αλλά θα απαγορεύσω και με ένα αυστηρό διάταγμα που όμοιό του δεν θα έχει ξαναδεί το βασίλειο τούτο, την καλλιέργεια των λουλουδιών αυτών σε όλη την επικράτεια της πριγκιπικής μου κυριαρχίας», είπε και τα μάτια της έλαμπαν από τον αυστηρό και τρομακτικό τόνο της φωνής της.

Αυτές ήταν οι εντολές της και μόλις τελείωσε την υπαγόρευση της διαταγής της, με μία απαλή κίνηση του λευκού χεριού της, έδειξε την πόρτα που οδηγούσε στον κήπο στον φτωχό, πιστό κηπουρό της.

Η επόμενη μέρα ήταν ηλιόλουστη. Ο ήλιος έλαμπε σε όλο του το μεγαλείο και το γλυκό αεράκι που φυσούσε έφερνε μαζί του μια γλυκιά μυρωδιά καλοκαιρινών αρωμάτων. Ο ήλιος βρήκε τον φτωχό κηπουρό Ισίδωρο στον δρόμο για το μικρό παρτεράκι στο δέκατο πέμπτο τεταρτημόριο του πριγκιπικού κήπου. Στην αγκαλιά του, τον συντρόφευαν σαράντα και ένας μικροί σπόροι κόκκινων τριαντάφυλλων και το μυαλό του έτρεχε στην απορία του τί χρώμα θα είχαν σήμερα τα όμορφα μαλλιά της φανταχτερής πριγκίπισσας.

Ο Ισίδωρος άρχισε να σκάβει απαλά και προσεκτικά το χώμα, έχοντας πάντα στο μυαλό του τα αυστηρά λόγια της όμορφης πριγκίπισσας. Αφού έσκαψε και έσκαψε και έσκαψε, τοποθέτησε τους σπόρους προσεκτικά, με τη μαεστρία και το ταλέντο που ταίριαζε σε έναν κηπουρό που δούλευε πάνω από σαράντα χρόνια στον κήπο της Πριγκίπισσας. Ενώ τοποθετούσε τους μικρούς σπόρους, προσπαθούσε να υπολογίσει πόσο χώρο ακριβώς χρειαζόταν το κάθε μπουμπούκι για να απλώσει τα όμορφα, κόκκινα πέταλά του. Τέλος, σκέπασε προσεκτικά πάντα τους σπόρους, πότισε το μικρό παρτεράκι και αφού έριξε μια τελευταία ματιά γεμάτη αγάπη, ελπίδα και φροντίδα στα μελλοντικά μπουμπούκια, πήρε τον δρόμο του γυρισμού, για να συνεχίσει τη δουλειά που είχε ξεκινήσει από την προηγούμενη μέρα στο παρτεράκι με τις κόκκινες και γλυκές φράουλες.

Μετά από τέσσερις ολόκληρες εβδομάδες και με την καθημερινή φροντίδα του πιστού, καλού κηπουρού, τα τριανταφυλλένια μπουμπούκια είχαν κιόλας ανοίξει τα πρώτα τους πέταλα. Έκπληκτος από το πόσο γρήγορα είχαν ανθίσει και μεγαλώσει τα λουλούδια, εκείνη η καινούρια μέρα βρήκε τον κηπουρό Ισίδωρο να μπαίνει τρέχοντας στην πριγκιπική αίθουσα του θρόνου για να ανακοινώσει στην πριγκίπισσα Σταλαχτίτα το ευχάριστο γεγονός.

«Ευτυχώς τα μαλλιά της είναι και σήμερα ροζ», μурμουούρισε μέσα από τα δόντια του ο πιστός της κηπουρός.

Όταν η Πριγκίπισσα άκουσε το ευχάριστο γεγονός, ζήτησε ευθύς από τους υπηρέτες της, την ομπρέλα και τα γάντια της, για να πάει να αντικρίσει με τα ίδια της τα μάτια την ομορφιά των όμορφων μπουμπουκιών.

- «Ω, είναι πραγματικά πανέμορφα», κατάφερε να μουρμουρίσει όταν στάθηκε μπροστά τους, μαγεμένη από την μοναδική ομορφιά τους και το εκτυφλωτικό χρώμα τους.

- «Μιας λοιπόν και οι φίλοι μας βιάστηκαν να ανθίσουν για να μοιραστούν μαζί μου τα προβλήματα που γυρίζουν στο κεφάλι μου, ήρθε η ώρα να πάρει και το καθένα από αυτά το όνομά που εγώ θα του δώσω».

- «Εσύ», έλεγε και έδειχνε σαν να έδινε εντολές, «εσύ είσαι το ‘τα λόγια ταξιδεύουν και όταν γυρίζουν πίσω δεν τα καταλαβαίνουμε πια’».

-«Εσύ, το ‘η γκρίνια είναι απλώς στιγμές κακοκεφιάς’, ‘εσύ, το ‘όταν θυμώνεις είναι σαν να τραγουδάς ένα τραγούδι χωρίς μουσική’»,

-«Εσύ, το ‘όταν δεν χαμογελάς είναι σαν να ξεχνάς το χρώμα του ουρανού’, «εσύ» το ‘το άγνωστο είναι απλώς κάτι που ξεχάσαμε να μάθουμε’, «έσύ» το ‘τα μυστικά είναι πιο ωραία όταν τα μοιράζεσαι’».

Συνέχισε με το «εσύ», θα είσαι το ‘όταν είσαι η ίδια, αλλά είσαι κάπου αλλού, τότε όλα είναι διαφορετικά’, ακολούθησε το ‘η ζωή είναι ένα λουλούδι που όσο πιο πολυ το προσέξεις τόσο πιο όμορφο θα γίνεται’, το ‘όσο πιο δύσκολα γίνονται τα πράγματα τόσο πιο πολύ πρέπει να προσπαθήσεις’ και το ‘η σκέψη είναι απλώς μια τρύπα που μέσα της μπορείς να βρεθείς ή να χαθείς’.

Αυτά και πολλά άλλα ονόματα έδωσε η Πριγκίπισσα στα μπουμπούκια της, κάθε μπουμπούκι και όνομα, κάθε όνομα και μπουμπούκι καθρέφτης μιας δικής της σκέψης ή ιδέας της.

Όλα πήγαιναν καλά, μέχρι τη στιγμή που ήρθε η σειρά ενός μπουμπουκιού που βρισκόταν στην πάνω αριστερή γωνία του παρτεριού, η οποία τύχαινε να είναι και η μοναδική που δεν την αγκάλιαζε η ζεστασιά του ήλιου. Το ένα και μοναδικό μπουμπούκι

που βρισκόταν εκεί, δεν ήταν κόκκινο, δεν ήταν ψηλό ούτε περήφανο. Ήταν άσπρο, κάτασπρο, ξεβαμμένο, κοντό και απελπισμένο, μα ακόμα και θλιμμένο.

Όταν το αντίκρισε η Πριγκίπισσα, το βλέμμα της γέμισε μ' αποστροφή και αηδία και με φωνή γεμάτη περιφρόνηση, έσκυψε και του ψιθύρισε:

- «Εσένα, βέβαια, δεν πρόκειται να σου χαρίσω ένα όνομα, γιατί η ασχήμια σου είναι τόσο μεγάλη που δεν σου αξίζει να χαρακτηρίσεις και να χαρακτηριστείς από μία από τις πριγκιπικές σκέψεις που έχω στο πριγκιπικό μυαλό μου. Την χαρά και την τιμή αυτή θα την έχουν μόνο τα αδέρφια σου, γιατί μόνο αυτά είναι τόσο όμορφα για να αξίζουν κάτι τέτοιο».

- «Ισίδωρε», συνέχισε, «σε παρακαλώ πολύ να πάρεις αυτό το άσχημο και θλιμμένο λουλούδι από το όμορφο παρτέρι μου», είπε και έφυγε με το κεφάλι της περήφανα σηκωμένο προς τον ουρανό.

Ο κηπουρός όσο και αν τον στεναχωρούσε αυτό, δεν μπορούσε βέβαια να μην κάνει αυτό που τον διέταξε η Πριγκίπισσα Σταλαχτίτα. Έτσι, έβγαλε προσεκτικά για να μην το τραυματίσει τις ρίζες του άσχημου, θλιμμένου, μα ξεχωριστού τριαντάφυλλου από το χώμα, και χωρίς δεύτερη σκέψη, το πήγε στο μικρό σπιτάκι του, πίσω από το γήπεδο του τέννις, δίπλα από το γήπεδο του κρίκετ, αριστερά από την πισίνα της νεαρής πριγκίπισσας. Εκεί, εκεί που έμενε, το φύτεψε χωρίς να χάσει καθόλου χρόνο δίπλα από την ξύλινη πόρτα του φτωχικού του σπιτιού.

- «Εδώ, θα σε λούζει κάθε μέρα ο ήλιος με το δυνατό του φως και θα ομορφύνεις», είπε.

- «Βέβαια, μπορεί να μην πάρεις ποτέ την ομορφιά των αδερφών σου», σκέφτηκε και είπε δυνατά, «αλλά ποιός είμαι αλήθεια εγώ που μπορώ να σου στερήσω το δικαίωμα σου στη ζωή μόνο και μόνο επειδή είσαι διαφορετικό από τα υπόλοιπα μπουμπούκια;»

- «Άλλωστε», συνέχισε, «το ότι είσαι διαφορετικό, σε κάνει στα μάτια μου να φαίνεσαι ξεχωριστό και περισσότερο όμορφο. Έτσι,

σε έφερα εδώ, για να μου κάνεις και να σου κάνω παρέα στις μονότονες μέρες που έχουμε μπροστά μας».

Το λουλούδι του φάνηκε σαν να κουνήθηκε στα λόγια του. Του φάνηκε σαν να χαμήλωσε τα μπροστινά του πέταλα και του ακούμπησε απαλά το χέρι. Κουρασμένος λοιπόν όπως ήταν, σηκώθηκε και πήρε τον δρόμο για το φτωχικό του κρεβάτι. Όταν ξάπλωσε και λίγο πριν τον πάρει ο ύπνος, το ήσυχο δροσερό αεράκι που έμπαινε από το ανοιχτό του παράθυρο, του φάνηκε ότι έφερνε μαζί του μια γλυκιά μελωδία που τα λόγια της έλεγαν:

«Κόκκινο φόρεμα δεν φορώ.

Δεν είμαι σαν τα άλλα λουλούδια εγώ.

Τα πέταλά μου πάντα κάτω τα κρατώ

Και πάντα θλιμμένα, τα αδέρφια μου κοιτώ.

Αδέρφια, αδερφάκια μου, πόσο σας θαυμάζω.

Που είστε όμορφα, φανταχτερά,

Κόκκινα σαν τη φωτιά,

Κι είναι η ομορφιά σας τόσο ξεχωριστή,

Που κάνει τον καθένα να σταθεί.

Να σταθεί, να δει την ομορφιά σας,

Τα περήφανα τα πέταλά σας..

Κόκκινο φόρεμα δεν φορώ,

Μα στην αυλή σου τώρα, σεργιανώ,

Κι γι' αυτό πολύ σ' ευχαριστώ.

Το αντάλλαγμα μου θα 'ναι αυτό,

Το φάρμακο, το γιατρικό,

Που θα σας σώζει απ' το κακό,

Όσο εμένα ο ήλιος και το νερό,

Απλόχερα θα μου χαρίζουν

της ζωής το μυστικό».

Την επόμενη μέρα, φωνές, κραυγές και κλάματα γεμάτα απελπισία, ξύπνησαν απότομα τον κηπουρό Ισίδωρο.

- «Η Πριγκίπισσα πεθαίνει!» έλεγαν οι φωνές.

- «Η Πριγκίπισσα Σταλαχτίτα πεθαίνει! Η Πριγκίπισσα πεθαίνει από τσίμπημα θανατηφόρου ερπετού!», φώναζαν υστερικά και γεμάτες απόγνωση η Τίκ και η Τόκ, οι δίδυμες, ίδιες σαν δυο σταγόνες νερό, υπηρέτριες της Πριγκίπισσας Σταλαχτίτας.

Ο κηπουρός ντύθηκε γρήγορα και έτρεξε προς το μέρος του παλατιού για να μάθει τι συμβαίνει. Η Τίκ και η Τόκ εξήγησαν στον Ισίδωρο μιλώντας η μία λαχανιασμένη και συμπληρώνοντας κλαψουρίζοντας η άλλη:

- Πήγε πριν χαράξει να δει τα λουλούδια της...

- Ναι, τα τριαντάφυλλά της...

- Ναι, όμως...

- Όμως...

- Όμως το βράδυ είχε τυλιχτεί στο κοτσάνι του όμορφου λουλουδιού...

- Στο κοτσάνι του όμορφου λουλουδιού...

- Θανατηφόρο ερπετό είχε τυλιχτεί..

- Και τυλιγμένο όπως ήταν πάνω στο λουλούδι...
- Τυλιγμένο όπως ήταν επάνω στο λουλούδι, άφησε πάνω του θανατηφόρο δηλητήριο...και πήγε εκείνη να το πιάσει...Και τώρα...
- Και τώρα...
- Και τώρα...
- Και τώρα είναι στο κρεβάτι σα νεκρή...
- Η ανάσα της...
- Η ανάσα της ίσα ίσα που ακούγεται... Και τα μάτια της...
- Ναι, τα μάτια της...
- Τα μάτια της έχουν ένα βλέμμα κενό... Και τα χείλη της...
- Αχ!! Τα χείλη της είναι άσπρα, κάτασπρα, σαν βαμμένα με αλεύρι...

Τα άκουσε όλα αυτά με προσοχή μεγάλη ο κηπουρός και στο μυαλό του αμέσως ήρθε η σκέψη πως την όμορφη Πριγκίπισσα την πλήγωσαν τελικά τα όμορφα της λουλούδια που τόσο αλαζονικά θαύμαζε την ομορφιά τους, ενώ το δικό του, που ήταν τόσο διαφορετικό σκέφτηκε, θα ήταν τώρα νεκρό αν δεν το είχε προστατέψει.

Και τότε σαν αστραπή, και σαν να μην θυμάται καλά αν ήταν όνειρο ή αλήθεια, του ήρθε στο μυαλό το τραγούδι του διαφορετικού, πάντα θλιμμένου φίλου του.

Αποφασισμένος μα χωρίς να είναι σίγουρος αν είναι αλήθεια ή όχι, έτρεξε με όση δύναμη είχε πίσω στο μικρό του σπιτάκι.

Εκεί, εξήγησε στο λουλούδι του την κατάσταση της Πριγκίπισσας Σταλαχτίτας και τελείωσε όταν του είπε:

- «Λουλούδι μου, αν έχεις τη δύναμη και το γιατρικό, σώσε την Πριγκίπισσα. Χάρισέ της πίσω την ζωή κι ας σε σκότωσε εκείνη με τα λόγια της και την τρομερή περιφρόνησή της. Άλλωστε, μην ξεχνάς ότι δυνατός είναι αυτός που ξέρει να ξεχνάει και αληθινός

αυτός που ξέρει όχι μόνο να αναγνωρίζει αλλά και να συγχωρεί πάντα τις αδυναμίες και τα ελαττώματα των άλλων και τα δικά του».

Πριν κιάλας τελειώσει τα λόγια του, το περιφρονημένο από την Πριγκίπισσα λουλουδάκι είχε κιάλας γείρει προς το μέρος του κηπουρού και από το κοτσάνι του είχαν αρχίσει να στάζουν σιγά σιγά σα δάκρυ σταγόνες από ένα κόκκινο, κόκκινο, κατακόκκινο υγρό που έμοιαζε με μέλι.

Με γρήγορες και ευγενικές όπως πάντα κινήσεις ο κηπουρός μάζεψε τις σταγόνες σε ένα ποτήρι και το πήγε γρήγορα στην Πριγκίπισσα.

Όταν την αντίκρισε, πραγματικά τρόμαξε από την εικόνα της. Δεν το έβαλε όμως κάτω και ήρεμα πλησίασε το τεράστιο κρεβάτι της με τα μεταξωτά σεντόνια. Εκεί, έσταξε δύο μικρές σταγόνες από το υγρό του λουλουδιού στα άσπρα, άρρωστα χείλη της και ξαφνικά, σαν σε παραμύθι, μετά από δύο λεπτά της ώρας, η όψη της Πριγκίπισσας άλλαξε. Το δέρμα της ξαναέγινε το λευκό που ήταν πάντα, τα μάτια της απέκτησαν το φως, την λάμψη και την ζωντάνια της μικρής της ηλικίας, τα μαλλιά της ακτινοβολούσαν το φως που έμπαινε στο δωμάτιο από το παράθυρο πάνω στην ροζ απόχρωσή τους και ο πυρετός που την βασάνιζε έπεσε αμέσως, τελείως

Τα γέλια, η χαρά και η ανακούφιση των υπηρετών της Πριγκίπισσας γέμισαν το δωμάτιο και όταν η Πριγκίπισσα κατάφερε να σηκωθεί, τότε όλοι εκείνοι της εξήγησαν με ποιον τρόπο σώθηκε η ζωή της.

Τότε, όταν έμαθε ποιος και με ποιον τρόπο σώθηκε, μετάνιωσε πικρά για τον τρόπο που είχε φερθεί στο μικρό εκείνο διαφορετικό λουλούδι. Τότε ήταν που κατάλαβε πως τα πράγματα δεν είναι πάντα όπως φαίνονται και ότι το να είσαι διαφορετικός δεν σημαίνει ότι για σένα δεν υπάρχει χώρος.

Έτσι, έντυσε τον πιστό της κηπουρό Ισίδωρο με χρυσάφι και ασήμι και διέταξε να αλλάξει αμέσως η σημαία του πριγκιπικού της βασιλείου.

Από εκείνη τη μέρα λοιπόν, στο κέντρο της σημαίας της πριγκίπισσας Σταλαχτίτας υπάρχει ένα μικρό, πάντα θλιμμένο, λευκό και διαφορετικό από τα υπόλοιπα άσπρο τριαντάφυλλο.

Ένα τόσο δα, μικρό και καχεκτικό και τόσο διαφορετικό από τα αδέρφια του τριανταφυλλάκι, με τεράστια όμως δύναμη, ενώ κάτω από αυτό, πάνω στην σημαία είναι γραμμένο με μικρά ροζ γράμματα στην ακαταλαβίστικη γλώσσα του βασιλείου της Πριγκίπισσας Σταλαχτίτας το εξής:

‘Δώσε κλώτσο να γυρίσει,

Παραμύθι ν’ αρχινίσει.

Να μας μάθει της ζωής τα πρέπει και τα μη.

Να μας κρατάει συντροφιά κάθε στιγμή.

Να μας μάθει να φερόμαστε καλά,

Ν’ αγαπάμε πάντα αληθινά,

Να συγχωρούμε,

Να ελπίζουμε,

Πάντα εμείς να συνεχίζουμε...’

ΤΕΛΟΣ

Το παραμύθι «Η πριγκίπισσα Σταλαχτίτα και το μαγικό λουλούδι»
κυκλοφορεί στα βιβλιοπωλεία από τις εκδόσεις Οσελότος.
Αναδημοσιεύεται το κείμενο με την άδεια της συγγραφέως,
Σοφίας Κουμαριανού.

Σοφία Κουμαριανού

Η πριγκίπισσα
Σταλαχτίτα
και το
μαγικό λουλούδι

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ ΚΑΚΑΒΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
οσελότος

